

Powstanie Wielkopolskie

<https://pw.ipn.gov.pl/pwi/form/r8826832125,PINIECKI-Boleslaw-Wiktor-pplk.html>
2023-03-21, 17:59

PINIECKI Bolesław Wiktor pplk

Osoba

PINIECKI Bolesław Wiktor pplk

Urodzony

1892

Zmarł

1940

Opis

ur. się 16 września 1892 r. w Karczewie w rodzinie nauczyciela Bronisława i Bronisławy de Elimer. Uczęszczał do gimnazjum w Poznaniu, a następnie we Wschowie, gdzie w 1914 r. uzyskał świadectwo dojrzałości. Od 1906 r. należał do Towarzystwa Tomasza Zana. W latach 1912-1914 był prezesem organizacji we Wschowie. Stworzył wtedy tajną Drużynę Strzelecką. Pełnił funkcje zastępcy komendanta, prowadząc ćwiczenia wojskowe w lasach wschowskich. 3 sierpnia 1914 r. został powołany do wojska niemieckiego z przydziałem do dyonu zapasowego 2 pułku artylerii ciężkiej w Poznaniu. Od 20 października na froncie zachodnim, dowódca plutonu. 24 sierpnia 1917 r. mianowany ppor.

Do 23 stycznia 1918 r. pełnił funkcję oficera obserwacyjnego 2 dyonu. Od 24 stycznia tegoż roku przeniesiony do dyonu zapasowego. Od 16

października w dyonie zapasowym 23 pułku artylerii ciężkiej w Poznaniu. W listopadzie 1918 r. nawiązał kontakt z Mieczysławem Paluchem, wstąpił do Polskiej Organizacji Wojskowej zaboru pruskiego i na jego rozkaz włączył się w organizację oddziałów Służby Straży i Bezpieczeństwa, kierując tajnym biurem informacyjnym na Wildzie.

27 grudnia brał udział w zajęciu magazynów uzbrojenia przy Wielkich Garbarach. W ostatnich dniach grudnia 1918 r. przystąpił do organizowania batalionu powstańczego. Na jego czele zajmował Stację Lotniczą na Ławicy (z 5 na 6 stycznia 1919 r.). Baon wcielony został do 10 Pułku Strzelców Wielkopolskich; od 23 stycznia do 14 kwietnia 1919 r. pełnił funkcje adiutanta. Dekretem Komisariatu Naczelnej Rady Ludowej nr 41 (poz. 117 z 13 kwietnia 1919 r.) mianowany został por. (ze starszeństwem od 1 listopada 1917 r.). 14 kwietnia 1919 przeniesiony do 2 dyonu 1 Pułku Artylerii Ciężkiej Wielkopolskiej jako dowódca baterii. 26 maja mianowany dowódcą III baonu 1 Pułku Rezerwowego. Od 1 do 20 września przydzielony do szkoły podoficerskiej 1 Pułku Strzelców Wielkopolskich. 16 kwietnia 1920 r. objął dowództwo baterii w 14 Pułku Artylerii lekkiej, a od 20 lipca dowództwo 5 baterii w 15 Pułku Artylerii Ciężkiej.

Jako dowódca baterii: W walce o Płock w dniach 18-19 sierpnia 1920 dowodził 5 baterią 15 pułku artylerii ciężkiej. Przyczynił się do tego, że bolszewicy nie zdobyli Płocka. DO ostatniej chwili, kiedy 5 bateria dostała się pod silny ogień artylerii nieprzyjaciela, pozostał na posterunku obserwacyjnym, aby uratować przyrządy optyczne, miernicze i telefoniczne - co mu się udało, ale został odcięty od oddziału. Wtedy przepląnął w pław Wisłę pod ogniem nieprzyjaciela. Za czyn ten odznaczony został VM 5 kl. (nr 4122). 20 października mianowany kapitanem. Od 1 grudnia przydzielony do 15 DP, a od 20 lutego 1921 r. do Dowództwa Okręgu Generalnego Pomorze, od 1 sierpnia był tymczasowym dowódcą 30 Dywizjonu Artylerii Ciężkiej, a następnie dowódcą kadry zapasowej 7 Pułku Artylerii Ciężkiej. Od 17 października przeniesiony do DOK nr VII, 2 grudnia objął dowództwo kadry zapasowej 7 PAC, od 19 czerwca 1922 r. był dowódcą 2 dyonu 7 PAC, później kadry zapasowej. Od 24 października 1923 r. był dowódcą 1 dyonu 7 Pułku Artylerii Ciężkiej. Od 26 lipca 1924 r. kwatermistrzem. 25 kwietnia 1927 r. mianowany majorem. Od 1 sierpnia 1929 r. był dowódcą III dyonu 7 PAC, a od 15 II 1932 dowódcą II dyonu 19 Pułku Artylerii Ciężkiej.

1 stycznia 1934 r. mianowany podpułkownikiem i przesunięty 27 kwietnia t. r. do 17 Pułku Artylerii Lekkiej na stanowisko zastępcy dowódcy pułku.

Od 1936 r. był zastępcą dowódcy 10 Pułku Artylerii Ciężkiej. We wrześniu 1939 r. dowodził artylerią dywizyjną w 36 Rezerwowej Dywizji Piechoty wchodzącej w skład Armii „Prusy”.

Po 17 września 1939 r. w nieustalonych okolicznościach dostał się do niewoli sowieckiej i osadzony w obozie w Kozielsku. Znajduje się na liście wywozowej nr 032/1 z 14 kwietnia 1940 r. Zamordowany został w Katyniu.

Odznaczony był także Krzyżem Niepodległości z mieczami, Krzyżem Walecznych, Złotym Krzyżem Zasługi oraz licznymi medalami i odznaczeniami.

Ze związku małżeńskiego z Marią z Pędzińskich, miał trzech synów: Ryszarda Jana (1926), Jerzego Bronisława (1931) i Andrzeja .

Bibliografia

B. Polak, Pinecki Bolesław Wiktor ppłk (16 IX 1892-1940), (w:) Słownik biograficzny powstańców wielkopolskich 1918-1919, red. A. Czubiński, B. Polak, Poznań 2002, s. 277-278; B. Polak, Pinecki Bolesław Wiktor (16 IX 1892-1940), (w:) Wielkopolanie Kawalerowie Orderu Virtuti Militari 1918-1920, red. naukowa Bogusław Polak i Michał Polak, Koszalin 2010, s. 156-157.

Autor wpisu

Bogusław Polak